

jeg nu ved tredje Behandling anbefale Tinget at stemme for Lovforslaget.

Holstein: Den afgørende Betydning af dette Lovforslag er efter min Formening, saaledes som jeg allerede har fremhævet i Gaar, at den højtærede Regering nu har erkendt, at dens hidtidige erhvervspolitiske Stilling ikke længere er holdbar, og at den nu har betraadt det hæderlige Tilbagetogs Vej og ført Industriproblemet fra de officielle Samtalers Skammekrog ud i den offentlige Debats fulde Dagslys. Dette er Udtryk for en Selverkendelse, der overhovedet ikke er almindelig hos et Regeringsparti, men som er dobbelt prisværdig, naar det betænkes, hvor længe dette Regeringsparti har været paa Afveje. Hvad Loven faktisk bliver værd, vil, som sagt, afhænge af, med hvilket Sindelag og med hvilket Haandelag den føres ud. Hovedsagen er, at den kan komme til at betyde noget meget godt, at der er givet Regeringen en fair trial paa en vis Tid, i Løbet af hvilken Erfaringerne vil vise, om og i hvilken Grad der bør fortsættes paa den her anviste Bane.

Den højtærede Handelsminister gav mig i Gaar gode Raad om ikke at overvurdere mine Evner. Jeg er altid glad for gode Raad, og jeg er det ikke mindst, naar jeg faar dem af en Mand, der paa dette Omraade er saa kyndig og erfaren som den højtærede Handelsminister. Jeg kan forsikre den højtærede Handelsminister om, at mine Evner i alt Fald har strakt til til at lære den lille Tabel, og det staar mig ganske klart, at Tallet 1 i Forhold til Tallet 149 er en overordentlig lille Størrelse. Saa meget mere staar det mig ganske klart, som mine Erfaringer i de to Aar, jeg har været Medlem af den høje Rigsdag, saa at sige daglig har belært mig om, hvor lidt en Rigsdagsmand i Virkeligheden formaar, selv om han har langt, langt større Evner end jeg.

Det ærede Medlem Hr. Stauning bebrejdede mig, at jeg ikke for længst havde kastet los fra de Konservatives Nølerpolitik. Jeg maa dertil sige, at jeg tror, denne Bebrejdelse ikke er ganske beføjet. Hvis det ærede Medlem havde fulgt mine Udtalelser ved forskellige Lejligheder i dette høje Ting saavel som offentligt udenfor Rigsdagen, vilde han vide, at jeg for længst har taget Afstand fra den Retningslinie, der er fulgt af det Parti, jeg hidtil har haft den Ære at tilhøre. Jeg har allerede i Februar i Fjor ovre i min Valgkreds, i Aarhus, overfor mine

Vælgere udtalt, at jeg gik ud fra som givet, at der nu fra konservativ Side paa Rigsdagen vilde blive foretaget energiske Skridt overfor Regeringen for at faa den til at træffe Værneforanstaltninger for den nedstede Industri. Jeg henviste til, at i en Katastrofesituation som den, vi allerede da stod i, var det en daarlig Vej blot at indskrænke sig til at nedsætte en Kommission. Naar et Skib er strandet og ligger i Havsnød, er det ikke Øjeblikket til at nedsætte en Kommission til at overveje, hvor stor og hvor værdifuld Ladningen er, og hvor mange Menneskers Ækstens det gælder, saa maa man handle med de til Raadighed staaende Midler uden Hensyn til teoretiske Overvejelser. Det var mit Synspunkt den Gang, og jeg tror, det havde været heldigt, om det Synspunkt var taget op allerede for halvandet Aar siden. Det kunde være gjort den Gang med fuldkommen samme Føje som nu, og saa vilde vi have haft de Erfaringer, som nu skal indhentes, saaledes at man nu havde haft en meget værdifuld og meget væsentlig Klaring i Situationen.

Jeg vil endvidere henvise til mine Udtalelser under Finanslovens første Behandling i Fjor Efteraar den 24. Oktober. Da udtalte jeg, at vi stod foran et socialt og økonomisk Sammenbrud, og jeg hævdede, at Nødhjælpsarbejder, som den højtærede Regering og dens Tilhængere den Gang tillagde saa overordentlig stor Betydning, men som jeg advarede imod at tillægge alt for stor Betydning og direkte eller indirekte at benytte som en lovmæssig Form for Løntrykkeri, hvilket vakte mine ærede Partifællers dybeste Forargelse, at Nødhjælpsarbejder ikke var det afgørende i Krisesituationen. Nu har det vist sig tydeligt af den Rapport, den højtærede Indenrigsminister har fremlagt, og de understregende Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Trier kom med under Tillægsbevillingslovens Behandling, at denne Side af Sagen har været en formidabel Fiasko.

Tilbage er saa den egentlige erhvervspolitiske Side, og om denne tillod jeg mig den Gang at sige følgende, som jeg maa ske med den højtærede Formands Tilladelse maa læse op: „Burde den lovgivende Magt i en saadan Situation kendes fri for Tiltale og Ansvar, naar den blot har holdt Erihandelens Fane højt? Skal Løsenet her være: Naar blot Doktrinerne sker Fyldest, saa faar det gaa med Samfundet, som det kan? Spørgsmaalet burde saa meget mindre kunne stilles, som de Foranstaltninger, der fra Industriens Side ønskes, paa ingen